

INGEZONDEN.

OVER HET GEBRUIK VAN DEN OORBESCHERMER BIJ DE KONINKLIJKE MARINE.

In de klinische les „Enkele opmerkingen op het gebied der praeventieve oorheelkunde” (zie dit *Tijdschrift* van 14 Nov. 1931) bespreekt prof. VAN GILSE het nut van de door VAN WAVEREN aanbevolen oorbeschermers volgens MALLOCK—ARM-STRONG ter voorkoming van het acustisch trauma.

De toepassing van dit handige apparaatje vindt bij de Zeemacht op ruimer schaal plaats dan uit het door VAN GILSE medegedeelde is op te maken. Sedert eenige jaren wordt namelijk aan ieder lid van het personeel bij zijn intreden in de actieve marine een stel oorbeschermers gratis verstrekt met de verplichting deze bij schietoefeningen te gebruiken. Het is wenschelijk gebleken, om tijdens het schieten met zwaarder geschut niet alleen de bedieningsmanschappen der kanonnen, maar ook alle overige opvarenden het toestelletje te doen dragen. Op een en ander wordt strenge contrôle uitgeoefend. De „oordoppen” zijn overigens niet populair. Hiertoe werkt ongetwijfeld mede, dat klachten over doofheid en oorsuizen zich soms onmiddellijk aan het trauma aansluiten. Nog onlangs deden zich hier in Indië een tweetal goed vastgestelde gevallen voor, waarbij de betrokken personen tijdens een schietoefening één van de te voren aangebrachte oorbeschermers verloren, met het gevolg, dat zij vrijwel onmiddellijk daarna aan den onbeschermden kant doof bleken te zijn. In beide gevallen stelde de specialist een centrale hardhoorigheid vast met sterke stoornis der discantzône van de fluisterspraak.

Het gebruik is ook bij den vliegdienst der marine voorgeschreven. Hier voldoet het bestaande model echter minder. Tengevolge van den druk door de steeds gedragen, stevig aangehaalde vliegkap op den oorbeschermmer uitgeoefend, oefent deze op zijne beurt druk op de gehoorgang en omgeving uit, waardoor op den duur geregeld pijn ontstaat. Vliegers verkiezen dan ook het dragen van een prop vette watten in de gehoorgang, afgedekt door een vlak poederdonsje, dat tusschen het uitwendige oor en de vliegkap komt te liggen. Dit empirisch gevonden middel voldoet practisch zeer goed; bij de strenge halfjaarlijksche herkeuringen wordt althans zeer zelden een eenigszins ernstige achteruitgang van het geluidwaarnemingsorgaan vastgesteld.

Soerabaja, 18 Januari 1932.

J. J. LOUWERSE.

TRICHINELLOSIS IN NEDERLAND.

Naar aanleiding van het artikel van prof. SWELLENGREBEL in de aflevering van dit *Tijdschrift* van 23 Januari, bldz. 363, zou ik het volgende willen opmerken.

In 1912 leden enkele personen te Zandvoort aan trichinellosis. De spiertrichinen werden in een daartoe uitgenomen stukje spierweefsel door ondergeteekende vastgesteld. Op verzoek van het gemeentebestuur te Zandvoort belastten de dierenartsen, werkzaam aan het openbaar slachthuis te Haarlem, waaronder destijds schrijver dezes, zich met het onderzoek van de te Zandvoort geslachte varkens. Spoedig werd dit onderzoek uitgebreid tot alle aan het abattoir te Haarlem geslachte varkens.

Het bleek voorts, dat te Zandvoort de varkens werden gehouden op een terrein, grenzende aan de vuilnisbelt, zoodat er in en om de hokken een zeer groot aantal ratten leefde. Het onderzoek omvatte dan ook spoedig de daar gevangen ratten.

Het resultaat van het onderzoek, dat slechts enkele honderden guldens per jaar kostte, welke grootendeels ten laste van den betrokken keuringsdienst kwamen, was, dat:

1. Te Zandvoort spoedig een hok met trichineuse varkens werd aangetroffen.
2. Op twee andere plaatsen in den omtrek zulke dieren werden gevonden.
3. Trichinellosis onder de ratten werd vastgesteld.